

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Priecelovej a členiek JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Katarína Pramukovej, právnej veci žalobcu: **S. N. – T., a. s., R.**, IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. J. O., so sídlom M., proti žalovanému: **JUDr. A. H. R.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Z. S., akciová spoločnosť, v konkurze, so sídlom R., IČO:X., zastúpenému advokátkou JUDr. I. H. - Š., so sídlom G., **o určenie pravosti pohľadávky**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cb/435/2000-151 zo dňa 28. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cb/435/2000-151 zo dňa 28. októbra 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 96.113,84 eur je oprávnená ako pohľadávka IV. triedy. Konanie v časti o zaplatenie 32 116,51 eur zastavil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi na účet právneho zástupcu trovy konania vo výške 503,35 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd určil, že pohľadávka žalobcu je v celkovej výške 3 863 067,50 Sk (128.230,35 eur) za podmienky, že súdny spor medzi žalobcom a žalovaným o vydanie hnutelných vecí vedený na Okresnom

súde Bratislava II. sp. zn. 24Cb/280/99 skončí tak, že súd nevyhovie žalobe, je potom vo výške 2 007 515,80 Sk (66 637,32 eur) pohľadávkou IV .triedy a je v súlade s právom.

Žalobca na pojednávaní 28. 10. 2009 vzal žalobu v časti o zaplatenie 967.542,10 Sk (32.116,51 eur) späť, preto súd po súhlase žalovaného konanie v tejto časti zastavil v zmysle ustanovenia § 96 ods. 1 O. s. p.

Z nesporných tvrdení účastníkov konania a predložených dôkazov prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobcovi ako veriteľovi vzniklo právo na zaplatenie kúpnej ceny dodaného tovaru vo výške 2 662 344,90 Sk, úrokov z omeškania vo výške 125 676,10 Sk a zmluvnej pokuty vo výške 107 504,40 Sk, spolu 2 895 525,40 Sk (96 113,84 eur). Žalobca dodal žalovanému ako kupujúcemu potravinársky tovar a žalobcovi vzniklo v súlade so zmluvou právo na zaplatenie kúpnej ceny tovaru vrátane nevrátených obalov v sume 2 686 992,50 Sk, ktorá sa v dôsledku započítania pohľadávky úpadcu z titulu nekvalitne dodaného tovaru znížila o 24 647,60 Sk. V priebehu konania žalobca akceptoval námietku žalovaného, týkajúcu sa zmluvnej pokuty vo výške 967 542,10 Sk, čo predstavuje 32 116,51 eur. V tejto časti vzal žalobu späť, z čoho vyplýva, že nie je sporným ani nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo zvyšnej časti 1 071 504,40 Sk, pretože zmluvné strany sa v rámcovej zmluve dohodli na zaplatení zmluvnej pokuty vo výške 0,05% denne z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Zmluvné strany si nedohodli výšku úrokov z omeškania pre prípad omeškania kupujúceho so zaplatením kúpnej ceny, a preto žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania a vo výške 21%, ktorý zodpovedá úrokom, ktoré požadovali banky za poskytované úvery v čase uzavretia kúpnej zmluvy (§ 369 ods. 1 a § 502 ods. 1 OBZ). Spolu úroky z omeškania predstavujú 125 676,10 Sk.

Žalobca ako konkurzný veriteľ dôvodne prihlásil do konkurzu uvedenú pohľadávku, a preto súd žalobe vyhovel. Súd sa nestotožnil s dôvodmi popretia pohľadávky žalovaným, pretože žalobca v prihláške uviedol jednoznačne výšku pohľadávky, jej právny dôvod a triedu, ktoré sa pre účely uspokojenia v konkurze požadujú. Skutočnosť, že žalobca poukázal na prebiehajúce konanie o nároku správkyne konkurznej podstaty proti žalobcovi o vydanie vecí, nemá podľa názoru súdu vplyv na skutočnosť, že pohľadávka žalobcu je dôvodná. Žalovaný nenamietal zánik záväzku úpadcu zaplatiť kúpnu cenu iným spôsobom, naopak tvrdil, že žalobca ak odobral tovar, prípadne iné hnutelné veci úpadcovi, konal tak

v rozpore so zákonom. Z týchto dôvodov súd neprerušil konanie do právoplatného skončenia právnej veci vedenej o návrhu žalovaného proti žalobcovi o vydanie veci na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 24Cb/280/99.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celkovej sume 503,35 eur, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 3 000,00 Sk (99,58 eur) a trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 403,77 eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie v zákonom stanovenej odvolacej lehote podľa ustanovenia § 204 ods. 1 O. s. p. V odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.

Žalovaný, na pojednávaní dňa 28. 10. 2009, uznal pohľadávku žalobcu vo výške 96 113,84 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 11C140/2001, v ktorom žalovaný namieta neoprávnenosť uspokojenia časti pohľadávky žalobcu vo výške 61 593,03 eur a z toho dôvodu sa domáha zaplata sumy 128.680,42 eur, nie je do dnešného dňa skončené, domáha sa žalobca naďalej priznania svojej pohľadávky podmienne, teda s tým, že jej výška závisí od splnenia podmienky, ktorou je úspech žalobcu v súdnom konaní vedenom na okresnom súde Bratislava II., pod sp. zn. 11C140/2001. Tvrdí, že súd mal v tejto veci rozhodnúť tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a uznáva pohľadávku v navrhovanej podmiennej výške 96 113,84 eur, a v prípade úspechu žalobcu v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 11C140/2001 ju súd uznáva vo výške 34 520,80 eur ako pohľadávku štvrtej triedy. Uvádza, že predmetná pohľadávka žalobcu voči úpadcovi je určiteľná, avšak jej výška je do dnešného dňa v dôsledku trvania vyššie uvedeného sporu neistá.

Domnieva sa, že pokiaľ súd v rozsudku určil pohľadávku žalobcu ako pohľadávku v konkrétnej výške bez uvedenia podmienky je jeho právny záver nesprávny. Keďže v čase podania prihlášky žalobcovej pohľadávky do konkurzného konania nebola jej výška určená, vzhľadom na trvanie podmienky jej určenia (ktorou je súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 11C/140/2001), mohol žalobca špecifikovať jej výšku len

s pomocou definovania podmienky. Z prihlášky žalobcovej pohľadávky pritom jednoznačne vyplýva, že i keď je tu pohľadávka, čo do výšky vyjadrená dvoma sumami, je nepochybné, že tieto sumy sa vzťahujú na ten istý právny dôvod vzniku a aj na jednotný identický skutkový stav.

Obáva sa procesne neriešiteľnou situáciou, keď by časť tejto pohľadávky bola neodôvodnená (vzhľadom na jej zánik), avšak žiaden z inak oprávnených subjektov by ju už v konkurznom konaní nemohol popierať. Z uvedeného vyplýva, že pri existencii daného skutkového a právneho stavu veci mohol žalobca riadne uplatniť svoju pohľadávku len s použitím podmienky, pričom táto mohla byť formulovaná práve len spôsobom uvedeným najskôr v prihláške žalobcovej pohľadávky a následne aj v samotnej žalobe. Táto podmienka je splniteľná. Pokiaľ prvostupňový súd dospel k iným právnym záverom, vychádza jeho rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia .

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 220 O. s. p. napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí, že pohľadávka žalobcu je v celkovej výške 96 113,84 eur a za podmienky, že súdny spor o zaplatenie 128 680,42 eur vedený na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 11C140/2001 skončí tak, že súd nevyhoví žalobe, je vo výške 34 520,80 eur, je pohľadávkou štvrtej triedy a je v súlade s právom.

Súd ďalej priznal žalobcovi trovy prvostupňového konania v celkovej výške 503,35 eur, z toho náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 403,77 eur. Má za to, že predmet sporu je jednoznačne určený, a preto súd mal pri určení výšky náhrady trov právneho zastúpenia postupovať podľa ust. § 13 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a podľa ust. § 10 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Súd v rozpore s ust. § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nepriznal žalobcovi náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné služby a miestne prepravné zvýšenie o príslušnú daň z pridanej hodnoty. Preto sa domnieva, že napadnutý rozsudok v tejto časti je nesprávny, a preto žiada, aby odvolací súd výrok rozsudku v časti o priznaní náhrady trov prvostupňového konania žalobcovi zmenil tak, že žalobcovi prizná trovy vo výške 1 731,66 eur. Navrhol tiež, aby odvolací súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a § 214 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Plne sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdom prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Predmetom sporu je žalobcom uplatnený nárok podľa § 23 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení zmien a doplnkov (ZKV). Žalobca ako konkurzný veriteľ si uplatnil konkurznou prihláškou zo dňa 13. 09. 1999 svoju pohľadávku voči úpadcovi, ktorú vyčíslil **vo výške 3 863 067,50 Sk**. V súlade s ust. § 20 ods. 1 ZKV žalobca uviedol skutočnosti, na ktorých zakladá jej opodstatnenosť t. j. jednalo sa o zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar úpadcovi ako kupujúcemu v uvedenom rozsahu - **2 662 344,90 Sk**, zaplatenie zmluvnej pokuty za porušenie dohodnutých zmluvných podmienok - oneskorené zaplatenie kúpnej ceny vo výške **1 075 046,50 Sk** a úrok z omeškania za omeškanie so splnením peňažného záväzku – v sume **125 676,10 Sk**.

V prípade, že správca konkurznej podstaty poprel pohľadávku, konkurzný veriteľ sa môže domáhať na súde, ktorý vyhlásil konkurz svojho práva v lehote určenej súdom a v žalobe sa môže dovolávať len právneho dôvodu a poradia uvedeného v prihláške, alebo na prieskumnom pojednávaní a pohľadávku môže uplatniť len do výšky uvedenej v prihláške (§ 23 ods. 2 ZKV). V priebehu konania žalobca akceptoval námietku žalovaného ohľadne nedôvodnosti zmluvnej pokuty vo výške 32 116,51 eur a v tejto časti zobral návrh späť a súd v tejto časti konanie zastavil s poukazom na ust. § 96 ods. 1 O. s. p.

Správca konkurznej podstaty na pojednávaní konanom dňa 28. 10. 2009 nerozporoval uplatnený nárok žalobcu v časti **96 113,84 eur**, a pohľadávku považoval za oprávnenú v tejto výške so zaradením do IV. triedy.

Námietka žalobcu, že sa jedná o podmienenú pohľadávku nemá právne opodstatnenie. Ak veriteľ uplatní podmienenú pohľadávku je povinný zmysle § 20 ods. 2 ZKV uviesť podmienku rozvázovaciau alebo odkladaciau , od ktorej závisia účinky právneho úkonu. Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú (§ 34 OZ). Podľa § 36 OZ podmienka je odkladacia, ak od jej splnenia závisí, či právne následky úkonu nastanú.

Do splnenia tejto podmienky nie je isté, či platný právny úkon bude alebo nebude účinný. Podmienka rozvázovacia, ak od jej splnenia závisí, či následky, ktoré už nastali, pominú, t.j. táto právna skutočnosť spôsobuje, že účinky právneho úkonu, ktoré už nastali, zaniknú.

Žalobca podmieňuje opodstatnenosť výšky prihlásenej pohľadávky na výsledku súdneho sporu, ktorý je vedený medzi účastníkmi konania na Okresnom súde Bratislava II. o vydanie veci alebo o zaplatenie 4 262 459,90 Sk, t.j. na úspechu alebo neúspechu žalobného návrhu, ktorý podal žalovaný. Tak ako žalobca formuloval podmienku vo svojom žalobnom petite, by znamenalo spochybnenie právnych dôvodov uvedených v prihláške a zodpovedajúcej skutočnosti, že mu vzniklo právo na zaplatenie kúpnej ceny a zaplatenie majetkových sankcií v rozsahu uvedenom v prihláške, po čiastočnom späťvzati žalobného návrhu a jednalo by sa o nevykonateľné súdne rozhodnutie. V spornom prípade sa jedná o nejasnú podmienku, na ktorú nie je možné prihliadať a nespĺňa charakter zákonných podmienok v zmysle § 36 OZ.

Žalobcom uplatnené právo v zmysle § 23 ods. 2 ZKV bolo priznané v celom rozsahu – pohľadávka bola určená súdom ako oprávnená, čo do pravosti, výšky a poradia v súlade s prihláškou t. z., že žalobca mal vo veci plný úspech, a preto jeho odvolanie, týkajúce sa zmeny napadnutého rozsudku vo veci samej, nie je dôvodné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodnutie ako vecne správne v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Taktiež námietka ohľadne priznanej výšky trov konania nie je dôvodná. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Trovy právneho zastúpenia boli priznané v súlade s ustanovením § 137 O. s. p. a výška jednotlivých právnych úkonov bola vypočítaná podľa tarifnej sadzby platnej v čase poskytnutia právnej pomoci advokátom a súd správne aplikoval príslušné ustanovenia vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Predmetom konania nie je peňažné plnenie, ale určenie pravosti a poradia pohľadávky – určovací spor s neoceniteľnou hodnotou veci, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa (str. 6 rozsudku) a aj súdny poplatok bol zaplatený paušálne stanovenou čiastkou výške 3 000,-- Sk (99,58 eur).

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p., tak, že nakoľko úspešnému žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli, neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. marca 2011

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová